

Arrest

nr. 319 692 van 21 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 november 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat H. CHATCHATRIAN. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 januari 2019.

Op 20 september 2019 en op 18 augustus 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 25 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 juni 2021 dient verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarna de commissaris-generaal op 26 augustus 2021 de beslissing intrekt.

Op 27 september 2022 neemt de commissaris-generaal, zonder verzoeker opnieuw te horen, een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn, soennitisch moslim van Pashayi origine, afkomstig uit het subdorp Shewa, Gandomak, district Sherzad, Nangarhar provincie. U bent geboren in het hospitaal van Jalalabad, provincie Nangarhar. U bent ongehuwd en analfabeet.

Uw vader en uw oudste broer werkten als arbeiders in overheidsgebouwen in Kaboel. Omwille van hun werk werden zij meermaals bedreigd door de taliban. Uw vader raakte dodelijk gewond toen hij van Kaboel op weg was naar huis en onderweg toevallig verzeild raakte in een vuurgevecht tussen de taliban en het leger. Uw broer, S.B. (ov [...]), ontvluchtte Afghanistan en kwam ongeveer 10 jaar geleden naar België. Hij werd op 9 september 2011 door het CGVS erkend als vluchteling.

U bleef met uw moeder, een oudere zus, oudere broer en een jongere broer achter in Gandomak. Jullie leefden van de pachtinkomsten van jullie landbouwgrond, waar u dagelijks toezicht op hield en occasioneel de landbouwer hielp. Na de dood van uw vader poogde diens broer de gronden van uw gezin in bezit te krijgen door uw moeder onder druk te zetten met hem te trouwen. Uw moeder weigerde echter. De vete tussen uw oom aan vaderskant en uw gezin bleef sindsdien sluimeren.

Nadat uw broer in België erkend werd, diende uw moeder een aanvraag tot gezinshereniging in bij de Belgische autoriteiten voor zichzelf en in naam van u en uw broers. Hoewel jullie dossier zou zijn goedgekeurd, slaagden jullie er door omstandigheden niet in om Afghanistan toen te verlaten en verviel jullie visum gezinshereniging.

Om uw gezin te onderhouden begon u te werken als leerjongen in een garage. Na 5 jaar in loondienst startte u een eigen zaak als automekaniker in Kullalan. De plaatselijke taliban eisten van u dat u gratis hun auto's en moto's onderhield en repareerde. Sinds 7 à 8 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan wilden de taliban u rekruteren om met hen mee te gaan zodat u ook tijdens gevechten hun voertuigen zou kunnen repareren. U weigerde omdat u schrik had om te sterven tijdens gevechten en omdat de overheid u dan zou kunnen arresteren. Enkele dagen voor uw vertrek kwamen de taliban u opnieuw onder druk zetten om u aan te sluiten bij hun groepering. U werd door de taliban geslagen en ze bedreigden u met de dood indien u niet met hen zou meegaan. Uw moeder kwam tussenbeide, waarna de taliban terug vertrokken. U besloot Afghanistan te verlaten en u dook enkele dagen onder bij uw oom langs moederszijde. U vernam via uw oom dat u zich moest aanbieden bij het districtshuis omdat iemand aan de overheid had gerapporteerd dat u samenwerkte met de taliban. Uw oom regelde uw vertrek met een smokkelaar. Hij verkocht een deel van jullie grond om de reis te bekostigen. U verliet uw dorp een week na het offerfeest van 2018 (i.e. eind augustus 2018). Na een doorreis via Iran, Turkije, Griekenland en Macedonië belandde u in Servië, waar u ongeveer twee maanden verbleven heeft. Van daaruit reisde u over land verder tot België. U kwam aan in België op 1 december 2018. Op 4 januari 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw origineel Afghaans paspoort, uw originele Afghaanse geboorteakte, een duplicaat van uw taskera, de identiteitsdocumenten van uw moeder en uw broers S. en Z. (kopie van taskera's, originele geboorteaktes, originele paspoorten), de taskera van uw broer in België, de originele werkbadge van uw broer en uw vader, twee enveloppes waarin u post uit Afghanistan ontving, originele foto's van u zelf en anderen, uw medisch dossier (verslagen i.v.m. uw val op 21 december 2018, verslag psycholoog, medische historiek, verslag spoeddienst i.v.m. wonde aan uw hand op 5 februari 2020, uitslag coronatest), documenten i.v.m. de visumaanvraag van 2012 en een usb-stick met foto's en twee video's van u zelf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Er wordt opgemerkt dat u herhaaldelijk heeft aangegeven dat u naar aanleiding van een val op een schaatspiste in België, in december 2018, last zou hebben van medische complicaties, voornamelijk geheugenproblemen.

Met betrekking tot de omstandigheden die zouden aanleiding gegeven hebben tot de aangehaalde medische problemen, moet worden opgemerkt dat uw weergave van de feiten niet strookt met de door u voorgelegde documenten. Zo beweerde u tijdens het eerste gehoor op de zetel van het CGVS nog dat u “een ziekte” zou hebben, dat u een zwaar geheugenprobleem heeft, nadat u met uw hoofd op het ijs was gevallen tijdens een schaatsuitstap georganiseerd door het opvangcentrum. U beweerde vervolgens dat u na de val 24u in coma zou gelegen hebben, en wanneer u ontwaakte u uw broer en schoonzus niet meer herkende (CG 1 p. 4). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat u “precies in coma” was. Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat u naar eigen zeggen 24u in coma had gelegen, geeft u vervolgens aan dat u ‘niet meer weet wat u toen had verteld’, maar dat het volledig medisch verslag beschikbaar is, dat u volgens de sociale dienst van het opvangcentrum, volgens uw broer en volgens medebewoners wel degelijk 24u in coma had gelegen (CG 2 p.2). Nochtans blijkt uit de door u voorgelegde medische documenten geenszins dat u in coma zou zijn geweest na uw val. Wel werd u op de spoeddienst binnengebracht in verwarde toestand, en zou u nog voor er verder onderzoek kon gebeuren de spoeddienst op eigen initiatief opnieuw verlaten hebben. Geconfronteerd met de inhoud van het medisch attest, bevestigt u dat u kennis heeft genomen van de documenten in uw medisch dossier, u blijkt op de hoogte van de inhoud ervan, maar ontkent de correctheid ervan. U komt in concreto echter niet verder dan stellen dat het medisch verslag melding maakt ‘dat u een scan weigerde omdat u een sigaret wilde roken, maar dat u helemaal niet rookt’ (CG 2 p. 3). Het is onaannemelijk dat een geneeskundig verslag, opgesteld door bevoegd medisch personeel, manifeste fouten zou bevatten en geen melding zou maken van een comateuze toestand van een volledige dag. U kan niet dienstig aantonen dat de medische verslagen van uw spoedopname manifest verkeerde informatie bevatten over uw toestand kort na uw val op een schaatspiste. Er moet dan ook geconcludeerd worden dat u de consequenties van een onfortuinlijk ongeval bewust tracht te overdrijven, en dat u louter persisterende geheugenproblemen aanhaalt om de hiaten in uw relaas te verschonen. Er moet immers op gewezen worden dat u pas aan het einde van uw tweede gehoor op de zetel van het CGVS - nadat u eerst meermaals moet toegeven het antwoord op de gestelde vragen niet te weten - aangaf dat u “eigenlijk niet in staat bent geïnterviewd te worden” omwille van de gevolgen van uw val in december 2018 (CG 2 p. 17). Tijdens uw eerdere opeenvolgende verklaringen had u nochtans al herhaaldelijk aangegeven dat u kort na de val wat last zou gehad hebben, maar uw toestand veel verbeterd was. Wanneer u in mei 2019 tijdens een persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u blijvende hinder had overgehouden aan uw val, stelde u nog expliciet : “Nee nee, het is beter. Maar soms kan ik iets niet op de juiste manier uitleggen of vergeet ik iets, niet heel erg. Mijn herinneringen zijn niet weg of zo, maar ik moet soms lang nadenken voor ik ergens op kom” (DVZ vragenlijst 3.5, mei 2019). Bij aanvang van het eerste gehoor op het CGVS, in september 2019, bevestigde u expliciet dat u zich mentaal en fysiek in staat voelde om het interview af te leggen (CG 1 p.3), gaf u vervolgens aan dat u soms moeite heeft om snel te antwoorden, dat u voorheen geheugenproblemen had en u het een tijdlang moeilijk had, maar ‘dat u zich nu wel beter voelde’ (CG 1 p.4). Ook wanneer uw documenten werden overlopen, waaronder uw medisch dossier, gaf u opnieuw te kennen dat u zich eerder niet goed had gevoeld, “maar de laatste tijd voel ik me beter”. Wanneer de dossierbehandelaar u er vervolgens op wees dat u geacht wordt een medisch attest voor te leggen waaruit de aard en ernst van de door u aangehaalde geheugenproblemen duidelijk blijkt, indien uw geheugenproblemen volgens u van invloed zouden zijn op uw procedure internationale bescherming, gaf u nogmaals aan : “ik voel me nu wel beter” (CG 1 p. 10).

Dat u ruim 20 maanden na uw ongeval, aan het einde van het tweede gehoor op het CGVS (augustus 2020) plots aangeeft dat u toch “eigenlijk niet in staat bent gehoord te worden” omwille van de gevolgen van uw val in december 2018, is dan ook weinig ernstig en getuigt van een moedwillig gebrek aan inzet en medewerking van uwentwege. U staft uw bewering bovendien (nog steeds) niet met een medisch attest waaruit kan blijken dat u inderdaad kampt met zwaarwichtige geheugenproblemen, in die mate dat u niet in staat zou zijn tot het afleggen van verklaringen in het kader van uw procedure internationale bescherming. Het verslag van uw psycholoog van 28 januari 2020 vermeldt immers enkel dat u zelf zegt dat u veel last hebt van hoofdpijn en geheugenproblemen, zonder verdere toelichting.

Het CGVS stelt vast dat u tot op heden geen objectieve, medisch onderbouwde nood aanhaalt die van aard is om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CG 1 p.2, CG 1 p.17, CG 2 p.2, CG 2 p.6), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. **Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.**

In casu beweert u stellig dat u van uw geboorte tot uw vertrek naar Europa steeds en enkel in Gandomak / Shewa, district Sherzad, provincie Nangarhar zou hebben gewoond (CG 1 p.3, CG 2 p.6). U zou nooit ergens anders verbleven hebben (CG 1 p.5, CG 2 p.7). U en uw gezin leefden van de opbrengst van jullie grondeigendom en later zou u ook de kost verdiend hebben als garagist (CG 1 p.5-7, CG 2 p.10, 12-13). Er zijn echter diverse vaststellingen die deze beweringen drastisch ondergraven.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u initieel, bij de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming, had aangegeven in Peshawar, Pakistan te zijn geboren (zie administratief dossier, DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ wijzigde u uw verklaring en gaf u aan in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar (Afghanistan), te zijn geboren en heel uw leven in de regio Gandomak, district Sherzad, provincie Nangarhar, te hebben gewoond. U werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS tot tweemaal toe geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen betreffende uw eigen geboorteplaats, maar slaagde er niet in een afdoende verklaring te bieden. U geeft aan dat er een vergissing gebeurde, dat u nooit naar Peshawar bent geweest en er nooit geleefd heeft. U werpt op dat er wel een probleem was met de tolk, dat het gedrag van de tolk volgens u "niet goed" was, maar u kan niet uitleggen waarom er tot twee maal toe specifiek werd genoteerd dat u in Peshawar was geboren. U voegt eraan toe dat u 'bewijzen' heeft dat u in Nangarhar (Jalalabad) bent geboren (CG 1 p.3). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud volhardt u wederom dat er een misverstand moet zijn geweest, dat u nooit gezegd zou hebben dat u in Peshawar geboren bent. Opnieuw heeft u geen verklaring voor het feit dat desondanks expliciet "Peshawar, Pakistan", als geboorteplaats werd genoteerd. U houdt vol dat u nooit in Peshawar bent geweest, dat u 'zelfs niet weet wat Peshawar is of waar het ligt en het nooit gezien heeft' (CG 2 p.5-6). Nochtans zou u steeds in de grensregio met Pakistan gewoond hebben ; uw district grenst aan Pakistan, Peshawar ligt op slechts 140km van uw – vermeende - geboorteplaats Jalalabad. Bovendien blijkt uit het visumdossier gezinshereniging dat meerdere documenten, ook uw persoonlijke visumaanvraag, opgesteld en ondertekend werden in Peshawar, Pakistan (anno 2012). U geeft toe dat u inderdaad op verschillende plaatsen bent geweest in verband met jullie aanvraagprocedure gezinshereniging (CG 2 p.7), maar u zou zich niet meer kunnen herinneren op welke plaatsen u hiervoor zou zijn geweest (CG 2 p.7). Er moet echter worden opgemerkt dat u ten tijde van de visumaanvraag toch al minstens 13 jaar oud was. Indien u werkelijk nooit uit uw dorp was geweest, mag verwacht worden dat u zich bijgevolg levendiger zou kunnen herinneren wanneer u op 13 jarige leeftijd dan wél voor het eerst in een grote stad komt, en u toch minstens nog kan aangeven in welke steden u toen bent geweest, zeker wanneer u hiervoor een reis naar het buitenland zou hebben gemaakt. Uw bewering dat u 'niet zou weten wat Peshawar is, waar het ligt, en u er nooit geweest bent', is gezien het geheel van voorgaande dan ook weinig ernstig te noemen.

Uw argument dat u 'bewijs' heeft dat u wel degelijk geboren bent in Jalalabad, Nangarhar (CG 1 p.3), houdt evenmin stand. Zo blijkt uit nader onderzoek van uw (identiteits-) documenten, met name een "aangifte van geboorte", uw taskera, en uw Afghaans paspoort dat deze documenten weinig bewijskrachtig zijn. Zo vermeldt uw paspoort, opgesteld in 2012, als geboorteplaats enkel "Nangarhar", wat zowel kan slaan op de provincie Nangarhar als op de stad Jalalabad, die vaak eveneens met de benaming Nangarhar wordt aangeduid. Uw taskera, eveneens opgesteld in 2012, vermeldt dan weer dat u zou geboren zijn in Gandumak, Sherzad district, Nangarhar provincie, wat uw eigen bewering dat u zou zijn geboren in het ziekenhuis van Jalalabad, manifest tegensprekt. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat een paspoort doorgaans wordt verkregen op basis van een taskera. De taskera's van uzelf en uw gezinsleden dragen overigens een duidelijk addendum van de Belgische ambassade in Islamabad, met de vermelding dat deze geboorteaktes (in casu "taskera") werden opgesteld op basis van een laattijdige aangifte, dat de geboortes voor het eerst geregistreerd werden in 2012, respectievelijk 45 jaar (uw moeder), 15 jaar (uw broer), 13 jaar (wat u betreft) en 10 jaar (uw broer S.) na de werkelijke geboorte.

Dit geldt overigens eveneens voor uw geboorteregistratie: nader onderzoek van de geboorteaktes die werden voorgelegd in het kader van uw aanvraag tot gezinshereniging (van uzelf, uw moeder en uw broers) toont aan dat deze documenten, hoewel zij mogelijk werden opgesteld door de bevoegde Afghaanse autoriteiten, duidelijk onjuiste informatie bevatten. De aktes zijn kennelijk geantidateerd en aangevuld met gefantaseerde toevoegingen : zo zijn de geboorteakte van uzelf, uw broers én uw moeder, die nochtans dertig jaar eerder geboren is, allen op een zelfde formulier, in hetzelfde handschrift opgesteld. De akte bevat nadere details die niet in overeenstemming zijn met de gebruikelijke (gebrek aan) geboorteregistratie in Afghanistan: zo zijn onder meer details opgenomen over de precieze datum, zelfs het precieze uur van geboorte, alsook het geboortegewicht en de handtekening van de aanwezige vroedvrouw. Het is niet aannemelijk dat dergelijke details werkelijk werden bijgehouden en dat zowel u als uw moeder (een ongeletterde pashayi vrouw uit Sherzad district) 30 jaar eerder, allen op dezelfde plaats en in bijzijn van dezelfde vroedvrouw zijn geboren. Hoewel de door u voorgelegde documenten en uw visumdossier niet duidelijk aangeven dat u in Peshawar zou zijn geboren, staven ze echter evenmin uw bewering dat u in een ziekenhuis in Jalalabad zou zijn geboren. U kan ze dan ook niet dienstig inroepen als "bewijs" van uw geboorte in Jalalabad.

Wat betreft uw verblijfplaats brengen de door u voorgelegde documenten en de documenten van uw visumdossier overigens evenmin enige verduidelijking, en stemmen ze niet overeen met uw verklaringen.

Zo wordt bevestigd dat volgens uw persoonlijke aanvraagformulier tot lang verblijf (gezinshereniging) uw thuisadres in Jalalabad, Nangarhar zou zijn. U beweert zelf nochtans dat u steeds en enkel in uw dorp Gandomak (Sherzad district, Nangarhar) heeft gewoond, en zelfs nooit naar Jalalabad (district Jalalabad, eerder district Behsud, Nangarhar) ging, behalve om uw paspoort aan te vragen (CG 2 p.8-9). Uw taskera bevat geen adresgegevens, net als uw paspoort. Het medisch attest, opgesteld in het kader van uw visumaanvraag, vermeldt dan weer "Shirzad, Khogyani district, Nangarhar" als uw verblijfplaats. Het document werd overigens uitgereikt in Kabul.

In de door u voorgelegde stukken en uw visumdossier kan dan ook geen bewijs worden gevonden voor uw beweringen inzake uw geboorteplaats en herkomst.

Ten tweede legt u geen aannemelijke verklaringen af over uw activiteiten en inkomsten in Gandomak:

U stelt dat u jarenlang werkte als automechaniker en toch slaagt u er niet in op overtuigende wijze uiteen te zetten hoe u aan wisselstukken en essentiële producten zoals motorolie kwam. Gevraagd waar u uw olie haalde, zegt u dat er openbaar vervoer was naar Nangarhar (de stad Nangarhar, Jalalabad) en dat jullie daar olie kochten omdat het goedkoper was (CG 1 p.6). U verklaart uw brandstof ook in Jalalabad te hebben gekocht, maar voor onderdelen gebeurde het vaker dat de klanten zelf de wisselstukken meebrachten of kon u onderdelen kopen bij andere garagisten zoals ene S. die alle onderdelen kocht in Jalalabad en een voorraad had (CG1 p.6). U wist wel de prijs te noemen van een bepaalde soort olie die u inkocht, maar u kan vervolgens niet aangeven voor hoeveel u de olie dan terug verkocht (CG1 p.7). U ontwijkt deze elementaire vraag door te stellen dat veel klanten zelf hun olie meebrengen en dat u in bepaalde gevallen enkel uw werkuren aanrekent (CG1 p.7). Bij het tweede persoonlijk onderhoud beweert u nooit zelf in Jalalabad te zijn geweest om onderdelen of olie te kopen. U voegt toe dat de mensen die naar u kwamen voor herstellingen meestal mensen waren die zelf als chauffeur werkten, als openbaar vervoer en zij brachten zelf onderdelen of olie mee, in andere gevallen kon u geld meegeven met een chauffeur die iets voor u kon meebrengen (CG2 p.9). Het komt weinig aannemelijk over dat u nooit naar Jalalabad, de dichtstbijzijnde stad en een zeer belangrijk handelscentrum, zou geweest zijn als zelfstandig uitbater van een garage en dat u zich steeds zou hebben verlaten op derden om voor u inkopen te doen in de stad of dat u steeds op uw klanten zou hebben kunnen rekenen om zelf de onderdelen mee te brengen. Dit geldt des te meer nu u ook verklaart dat u een oom hebt die als chauffeur rijdt tussen uw dorp en de stad Jalalabad, waardoor het des te onwaarschijnlijker lijkt dat u dan zelf nooit naar de provinciale hoofdstad zou zijn gegaan om aankopen te doen (CG2 p.15). Het lijkt er dan ook sterk op - zeker gelet op voorgaande vaststellingen in verband met uw mogelijke woonplaats in Jalalabad volgens uw visumaanvraag - dat u elke band tussen uw persoon en de stad Jalalabad tracht te ontkennen.

Nog in verband met uw activiteiten als zelfstandig uitbater van een garage, werd vastgesteld dat u geen enkel idee heeft wat er met uw zaak is gebeurd na uw vertrek uit Afghanistan. U kunt enkel zeggen dat u uw winkel hebt afgesloten kort voor uw vlucht (CG1 p.7). U antwoordt naast de kwestie dat u de meeste dure materialen thuis hebt gelegd en er niet zoveel dure goederen in uw winkel zijn. De vraag herhaald poneert u dat 'het zou kunnen' dat iemand anders het heeft gehuurd om dan uiteindelijk te moeten toegeven dat u niet weet wat er met uw winkel is gebeurd (CG1 p.7). Evenmin weet u te zeggen hoe het uw personeelslid, ene M., vergaan is na uw vertrek (CG1 p.7).

U maakt geenszins aannemelijk dat u uit een rurale familie komt die eigen gronden bezit. U kan namelijk op geen enkele wijze uitdrukken hoeveel grond uw familie bezit. U weet niet over hoeveel jerib het zou gaan, noch over hoeveel velden (CG1 p.7). U kunt de Afghaanse eenheid voor grondoppervlakte, de jerib, niet hanteren. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zegt u dat jullie de grond berekenen in aantal velden. Toch kunt u wederom niet eenduidig toelichten hoeveel velden jullie zelf hebben (CG2 p. 13). Eerst weet u helemaal geen antwoord te verstrekken om enkele ogenblikken later te stellen dat u denkt dat het wel 'ongeveer 12 velden' zal zijn en dat het over '12, 13 of 10 zoiets' gaat (CG2 p.13). Uw gebrekkige en bijzonder vage antwoorden zijn op zich al ongeloofwaardig voor een persoon die zijn hele leven in een rurale omgeving woonde en economisch afhankelijk was van de opbrengst van zijn landbouwgronden. Voordat u aan de slag zou zijn gegaan als automechaniker moest uw familie zelfs uitsluitend overleven van de inkomsten van de gronden (CG2 p.10). U zou ook zelf dagelijks toezicht hebben gehouden op de velden (CG2 p.10). Daarbij komt nog dat uw familie volgens uw verklaringen de gronden verpachtte aan een landbouwer én er wrevel ontstond tussen uw moeder en uw oom langs vaderszijde na het overlijden van uw vader omwille van deze gronden, zodat het volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht dat u niet duidelijk kunt maken hoeveel grond uw familie bezit (CG1 p.4, CG2 p.10).

Voorts werden opvallende lacunes en incoherenties vastgesteld met betrekking tot uw algemene kennis en uw kennis van uw regio die de geloofwaardigheid van uw vermeende herkomst uit Sherzad nog verder aantasten:

U blijkt geen kennis te hebben van de Afghaanse kalender, hoewel u spontaan aangeeft dat het schooljaar begint in de maand hamal (CG1 p. 8). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt welke maanden in de herfst vallen of welke de zomermaanden zijn, kan u echter geen enkele maand noemen (CG2 p.12). U werpt op dat u persoonlijk de namen van de maanden niet kent en dat u het nooit hebt gebruikt, maar u lijkt vergeten te zijn dat u zelf de maand hamal vermeldt tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (CG2 p.12). Uw opeenvolgende verklaringen kunnen allerm minst coherent worden bevonden. Daarbij zegt u wel dat het schooljaar in hamal begint, maar kunt u niet duidelijk maken wanneer het schooljaar eindigt noch hoe lang de grote vakantie duurt terwijl er volgens u wel een school was in Gandomak zodat het u bezwaarlijk volledig zou kunnen ontgaan zijn wanneer de grote vakantie valt in uw eigen regio (CG1 p.8). Uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier wordt bovendien duidelijk dat het weinig waarschijnlijk is dat het schooljaar in hamal, de eerste maand van het Afghaanse jaar (maart/april), zou beginnen in uw streek, aangezien de meeste scholen in Nangarhar de zomervakantie organiseren tijdens de warmste zomermaanden en het schooljaar er start in september. De grote vakantie duurt 3 maanden volgens de beschikbare informatie en niet '4 maanden en dan nog 2 maanden' of '6 maanden of 5 maanden in de winter' zoals u beweert.

Het komt ook niet consistent over dat u zelf het dorp Marki Khail vermeldt als een dorp dat op een handelsroute ligt in uw regio en dat u stelt contact te hebben met chauffeurs van Marki Khail die verhalen komen vertellen over gebeurtenissen, maar dat u daarna geheel niet op de hoogte bent van het bestaan van een mijn in dat dorp (CG1 p.8-9 en p.14). U denkt dat er 'niet echt' natuurlijke rijkdommen en mijnen zijn in uw streek en u zou enkel geruchten hebben opgevangen over 'dingen die daar liggen' of beelden die er zouden zijn begraven. Specifiek gevraagd naar een mijn in Marki Khail of Kadi Khail brengt u een legende ten berde zonder evenwel concreet de vraag te beantwoorden. Geconfronteerd met de landeninformatie moet u dan uiteindelijk toegeven dat u geen weet hebt van een mijn (CG1 p.9). Het is opvallend dat u als inwoner van Sherzad nooit zou hebben opgemerkt dat er natuurlijke rijkdommen waren in uw streek, te meer de taliban in uw regio zich op grote schaal verrijken met de illegale ontginning van gesteenten.

Wat Daesh (Islamic State Khorasan Province, ISKP) betreft, spreekt u zichzelf tegen. Eerst verklaart u dat u 'denkt' dat Daesh sinds 3 jaar actief is in uw regio om net nadien een voorbeeld te geven van een veiligheidsincident waarbij Daesh leden van het leger heeft onthoofd in het districtscentrum dat u 4 tot 5 jaar geleden situeert (CG2 p.14). Geconfronteerd met uw onlogische verklaringen, beweert u dan dat Daesh er al lang zijn maar dat ze de laatste drie jaar naar de mensen kwamen en jullie ze konden zien (CG2 p.14). U kon dit echter ook meteen zo aangegeven hebben wanneer u gevraagd werd sinds wanneer Daesh actief was, er werd immers niet gevraagd wanneer Daesh meer in contact traden met de plaatselijke bevolking.

U bent verder niet op de hoogte van het feit dat Hizb-i-Islami (HIG) actief is in uw district Sherzad. Volgens u zijn enkel de overheid, de taliban en Daesh actief en zijn er geen andere groeperingen aanwezig (CG1 p.14).

Uit objectieve informatie die toegevoegd werd aan uw dossier blijkt dat HIG wel degelijk actief is in het district Sherzad. Dat u als persoon die zijn hele leven in Sherzad zou hebben gewoond niet weet dat deze zeer bekende Afghaanse groepering onder leiding van Gulbuddin Hekmatyar er actief is en dat u zelfs helemaal niet lijkt te weten waarover de protection officer het heeft wanneer HIG ter sprake wordt gebracht aangezien u verklaart dat HIG 'de taliban en Daesh zijn' en dat u 'niet precies weet wie HIG is enzo', is zonder meer bevreemdend (CG1 p.14).

Aangaande prominente figuren uit uw regio kunnen uw verklaringen evenmin overtuigen. Gevraagd naar namen van personen die belangrijke functies bij de overheid of de taliban bekleden in uw regio, kan u enkel verwijzen naar ene dokter B. en ene dokter G.. U voegt vreemd genoeg toe dat dokter B. in Pakistan woont en een heel bekende dokter is (CG1 p.15). U noemt spontaan geen enkele grote talibanleider, gouverneur, districtshoofd of andere prominente figuur uit uw regio en zegt dat u niemand anders kent. U geeft uiteindelijk wel de naam van uw districtshoofd I.K. en u stelt dat hij afkomstig is uit Chaparhar, maar meer weet u niet te vertellen over deze man zodat enkel maar kan vastgesteld worden dat uw kennis oppervlakkig is (CG1 p.16). In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud geeft u bovendien een heel andere naam voor het districtshoofd, namelijk M.H. (CG2 p.17). U kunt geen enkele van zijn voorgangers noemen en vermeldt I.K. helemaal niet meer wat toch bijzonder eigenaardig is (CG2 p.17). U geeft in het tweede persoonlijk onderhoud ook de naam van een schaduwgouverneur van de taliban in Nangarhar die u niet kon geven bij het eerste onderhoud (CG2 p.17). De naam Anwarul Haq Mujahid, een zeer bekende talibanleider en commandant van het Tora Bora front, zegt u niets (CG1 p.14). In 2016 zwoer Anwarul Haq Mujahid trouw aan

de nieuwe leider van de taliban. Ook de vader van Anwarul Haq Mujahid, maulawi Khaled kunt u niet plaatsen. U hebt wel de naam gehoord, maar u kan niets meer vertellen over maulawi Khaled. Hij is nochtans een zeer bekende mujahideen uit Nangarhar en voormalig leider van Hizb-i-Islami Khalis. De naam Noor Alam zou wel een belletje doen rinkelen, maar ook hier kunt u geen enkele verdere toelichting geven. Noor Alam was volgens de beschikbare informatie taliban districtshoofd voor Sherzad en zou in 2014 gedood zijn in uw district.

Gezien het gebrek aan samenhang en de opvallende hiaten in uw verklaringen heeft het er alle schijn van dat u hier en daar wat losse feiten hebt ingestudeerd ter voorbereiding op uw persoonlijk onderhoud en dat u geenszins spreekt uit eigen ervaring als inwoner van uw district.

Tot slot moet erop gewezen worden dat uw verklaringen over uw netwerk twijfels oproepen.

U zou slechts twee ooms hebben (CG1 p.5, CG2 p.13), één broer van uw vader en één broer van uw moeder. Dit lijkt wel heel beperkt in Afghaanse context waar gezinnen doorgaans groter zijn (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). U legt merkwaardige verklaringen af over de verblijfplaatsen van uw familieleden. Gevraagd naar de woonplaats van verre verwanten antwoordt u dat uw oom langs moederskant en uw oom langs vaderskant in het dorp wonen en uw neven enzo ook (CG2 p.15). Wanneer u echter gevraagd wordt of van uw beide ooms dan niemand in Jalalabad woont, poneert u dat u 'denkt van niet' (CG2 p.15). U zegt vervolgens enerzijds dat niemand er woont, dat u zeker bent en anderzijds dat u niet op de hoogte bent (CG2 p.15). Erop gewezen dat uw verklaring kant noch wal raakt beweert u dat u er niemand heeft (in Jalalabad) voor zover u weet en dat u 'niet 100% zeker kan zijn of we er wel of niet iemand hebben' (CG2 p.15). Indien u werkelijk een dergelijke kleine familie zou hebben, mag toch verwacht worden dat u ondubbelzinnig kunt toelichten waar uw familieleden wonen. Gelet op deze vaststellingen kan ten eerste vermoed worden dat u het bestaan van andere familieleden die mogelijks wel in een stad zoals Jalalabad verblijven wenst te verbergen.

Uw oom zou als chauffeur werken en heen en weer rijden tussen uw regio en de stad Jalalabad, maar u kan desondanks niet duiden of het veiliger of niet zou zijn voor hem om in de stad te wonen (CG2 p.15). Het is op zich al eigenaardig dat u als inwoner van de provincie Nangarhar niet zou kunnen inschatten of de stad dan wel het dorp voor uw oom veiliger zouden zijn, maar uw verklaring is des te bevreemdender omdat u voordien verklaarde dat veel mensen uw regio ontvluchtten en naar de stad trokken toen het onveilig werd (CG1 p.14) zodat u logischerwijs deze kennis zou moeten kunnen toepassen op de situatie van uw eigen familielid. Dit illustreert eens te meer dat uw verklaringen onsamenhangend zijn wat de situatie in uw regio betreft en dat u wellicht informatie met betrekking tot Jalalabad achterhoudt.

De documenten die u hebt neergelegd ter staving van uw verzoek, kunnen uw teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen. De identiteitsdocumenten zoals de paspoorten, taskera's en geboorteaktes van u en uw familieleden werden hierboven reeds besproken. De werkbadge van uw vader en broer vormen een indicatie van een tewerkstelling van deze familieleden voor de firma G. maar bevatten geen informatie over uw identiteit en/of verblijfplaats(en). De enveloppes tonen evenmin uw eigen beweerd verblijf in Sherzad aan. Uw medisch dossier werd reeds besproken wat uw vermeende geheugenproblemen ten gevolge van een val in België betreft. De andere medische stukken (resultaat coronatest, verslag kneuzing hand, lijst van afspraken, onderzoek neurologie) zijn allemaal in België opgesteld en brengen geen informatie bij over uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar België. De documenten met betrekking tot uw aanvraag voor een visum in het kader van gezinshereniging in 2012 tonen zoals hierboven uiteen werd gezet evenmin uw beweerd verblijf in Sherzad aan. Waar u herhaaldelijk beweert dat het visum u werd toegekend (CG1 p.9-10), wordt opgemerkt dat u zelf een document aanbrengt waaruit blijkt dat het visum werd geweigerd, wat ook blijkt uit de informatie van de DVZ die aan uw dossier werd toegevoegd. Uit de talrijke foto's en 2 video's die u aanbrengt, zowel in print als digitaal op een usb-stick, kan niet op objectieve wijze worden opgemaakt waar deze foto's en video's werden gemaakt. Op de video's bent u bijvoorbeeld te zien in een boomgaard, maar het is onmogelijk vast te stellen waar die boomgaard dan juist zou liggen. Hoe dan ook kan het gegeven dat een persoon bijvoorbeeld op een foto te zien is, die in een bepaalde regio zou genomen zijn niet aantonen dat diezelfde persoon ononderbroken in die regio zou verblijven. De foto's en video's kunnen uw beweerd ononderbroken verblijf in Sherzad tot 2018 niet aantonen.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u uw beweerd ononderbroken verblijf in het dorp Gandomak van het district Sherzad in de provincie Nangarhar geenzins aannemelijk gemaakt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, **aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Sherzad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.** Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u

gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet op basis van uw individuele asielmotieven.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 20 september 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten (CG1 p.2). Ook bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud op 18 augustus 2020 werd nogmaals het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen beklemtoont (CG 2 p.2). U werd op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CG 1 p.17). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud werd u meermaals, zowel bij aanvang van het gehoor als in de loop van het gehoor, gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, in het bijzonder met betrekking tot uw recente herkomst (CG 2 p.2, p.6).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat **het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan** (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

In het kader van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebt u in het verzoekschrift van uw raadsman van 29 juni 2021 geen pertinente argumenten aangebracht die bovenstaande bevindingen van het CGVS zouden kunnen wijzigen. Aangaande uw regio van herkomst, volhardt u in uw verklaringen over uw verblijf in het district Sherzad. U ontkent ooit te hebben gezegd bij de DVZ dat u in Peshawar bent geboren. Het louter ontkennen van een voorgaande verklaring en het aanhouden van één versie van de feiten, heft echter de vastgestelde discrepantie niet op. Voor het overige kaart u aan dat de vaststellingen van het CGVS op een subjectief aanvoelen zijn gebaseerd en om die reden geen ernstige argumenten kunnen vormen om uw relaas in twijfel te trekken. U beperkt zich echter tot het louter tegenspreken van de appreciatie van het CGVS en het stellen dat u wel op alle vragen perfect hebt geantwoord (verzoekschrift, pg 14), zonder evenwel op concrete wijze aan te tonen dat de bevindingen van het CGVS niet zouden zijn gebaseerd op feitelijke vaststellingen die steun vinden in uw administratief dossier.

Ongeacht uw werkelijke verblijfplaats(en) binnen of buiten Afghanistan, moet gelet op uw Afghaanse nationaliteit - dewelke op zich niet wordt betwist - het volgende opgemerkt worden met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan:

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsverovering door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel

geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin

wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) **niet opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban tonen enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelen, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalt louter op zeer algemene wijze aan in uw verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat u verwesterd zou zijn, maar u concretiseert dit op geen enkele wijze (zie verzoekschrift van 29 juni 2021, pg 17) . U toont helemaal niet aan op welke manier u zou verwesterd zijn. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd

uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

*Het CGVS is er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud op 18 augustus 2020 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.*

Ten slotte moet opgemerkt worden het gegeven dat uw broer in 2011 als vluchteling werd erkend door het CGVS, niet impliceert dat u ook zonder meer zou dienen te worden erkend in de hoedanigheid van vluchteling. Elk dossier wordt individueel onderzocht en op zijn eigen merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Doorheen de uiteenzetting van het middel voert verzoeker tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt het volgende stavingstuk toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift: Nansen Profiel 3-21, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 12 augustus 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin een analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico in geval van verwestering wordt geactualiseerd en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar weblink):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 4 november 2022
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022
- EUAA “Afghanistan Country Focus”, december 2023
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024

- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023
- COI Focus Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024.

3.2. Ter terechtzitting op 20 augustus 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met volgende stavingstukken om zijn verwestering aan te tonen:

- bijlage aan een arbeidsovereenkomst d.d. 13 juni 2024
- aanbevelingsbrief van werkgever d.d. 30 juni 2024
- aanbevelingsbrief van leerkracht taallessen d.d. 26 juni 2024
- loonfiches van april 2022 tot maart 2024.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om ‘een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie’ te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming onder meer zijn origineel Afghaans paspoort, zijn originele Afghaanse geboortakte en een duplicaat van zijn taskara neer alsook de originele paspoorten, de originele geboortektes en een kopie van de taskara's van zijn moeder en twee broers. De Raad stelt vast dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet in twijfel wordt getrokken.

5.2. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban. Zijn vader en broer S.B. waren werkzaam als arbeiders in overheidsgebouwen in Kabul en werden omwille van hun werk meermaals bedreigd door de taliban. Verzoeker legt de originele werkbades van zijn vader en broer neer. Vele jaren geleden raakte zijn vader dodelijk gewond toen hij van Kabul op weg was naar huis en onderweg toevallig verzeild geraakte in een vuurgevecht tussen de taliban en het leger. Zijn broer S.B. ontvluchtte Afghanistan omwille van de problemen met de taliban en vroeg internationale bescherming in België. Op 9 september 2011 werd hij door het CGVS erkend als vluchteling. Een procedure gezinshereniging werd opgestart voor verzoekers moeder, verzoeker en zijn twee broers. De visa gezinshereniging werden goedgekeurd maar door omstandigheden slaagden verzoeker en zijn familie er toen niet in om Afghanistan te verlaten en in Pakistan de visa op te halen waardoor deze vervielen. Verzoeker werkte in Afghanistan als automechanici in een garage. Op basis van zijn omstandige verklaringen op het CGVS acht de Raad het, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt aangevoerd, wel aannemelijk dat verzoeker werkzaam was als automechanici. Verzoeker verklaart onder druk te zijn gezet door de taliban om zich bij hen aan te sluiten. Hij werd geslagen en met de dood bedreigd waarna hij eind augustus 2018, op 19-jarige leeftijd, Afghanistan is ontvlucht en op 4 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten.

5.3. Daargelaten de vraag of de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk zijn, hebben asielinstanties de verplichting om te onderzoeken of in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade ten aanzien van zijn land kan worden aangenomen omwille van de gewijzigde omstandigheden in het land en regio van herkomst.

De beoordeling van de nood aan internationale bescherming kan zich aldus niet beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens is een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade vereist in het licht van de actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota onder meer verwijst naar zijn verwestering door zijn lang verblijf in België en de daaruit voortvloeiende vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban omdat ze hem als ongelovige zullen beschouwen.

5.4. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in

Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-oppperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door controleurs van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook van personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de 'geloofsethiek en denkwijze' van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteits-docenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de

plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als 'verwesterd' worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen 'die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden', dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die 'verwesterd' zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 57-61).

5.5. In casu stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij eind augustus 2018 op 19-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en in december 2018 in België is aangekomen waar hij op 4 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker was dus meerderjarig bij binnenkomst. Momenteel is verzoeker 26 jaar oud en verblijft hij reeds zes jaar in België in afwachting van een eindbeslissing over zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

Uit het door verzoeker neergelegde medisch dossier en uit zijn omstandige verklaringen op het CGVS blijkt dat verzoeker nog steeds de gevolgen draagt van een ernstige val op zijn hoofd op een schaatspiste in België op 21 december 2018. Daarnaast blijkt uit de medische attesten van de psychiater en de psycholoog dat verzoeker sinds 2019 psychologisch en medisch begeleid en opgevolgd werd voor mentale problemen. Tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds op het CGVS heeft verzoeker meermaals gewezen op zijn geheugenproblemen, zijn persisterende hoofdpijn en zijn mentale toestand. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat hij in die mate kampt met zwaarwichtige geheugenproblemen dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van verklaringen in het kader van zijn procedure internationale bescherming. Nochtans vormt het medisch dossier een indicatie van verhoogde kwetsbaarheid die meegenomen dient te worden in het kader van de toekomstgerichte beoordeling van verzoekers vervolgingsvrees.

Uit de bij aanvullende nota neergelegde documenten en uit zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat verzoeker de Nederlandse taal spreekt, avondonderwijs volgt, reeds jaren werkzaam is, actief deelneemt aan het maatschappelijk leven in België en zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur. Verzoeker verklaart drie jaar bij een bloemenkwekerij in Zelzate te hebben gewerkt in combinatie met avondwerk in een sushi-restaurant. Momenteel heeft hij een contract als keukenmedewerker in het Heilig Hartziekenhuis in Lier. Zijn leidinggevende is zeer tevreden over zijn consequente inzet. Verzoeker wordt omschreven als leergierig, vriendelijk, opmerkzaam en altijd bereid om anderen met een positieve instelling te helpen. Een contract van onbepaalde duur wordt in het vooruitzicht gesteld. Verzoeker leert ondertussen de Nederlandse taal via avondonderwijs. Zijn leerkracht wijst op verzoekers grote inzet tijdens de lessen, zijn leergierigheid en zijn plichtsbewustzijn. Hij benadrukt dat het voor een ongeletterde student zoals verzoeker niet gemakkelijk is om een taal te leren maar dat hij door zijn extra inspanningen en zijn open houding al een zeer degelijk niveau haalt, mede dankzij de combinatie van werk en school. Hoewel verzoeker in Lier woont, gaat hij speciaal naar Gent voor avondonderwijs zodat hij toch nog de Nederlandse lessen kon blijven volgen. Ondanks de moeilijke verplaatsingen waren zijn aanwezigheden goed, wat opnieuw wijst op zijn wil tot slagen en zijn plichtsbewustzijn. Ter terechtzitting wijst verzoeker op zijn verblijf van zes jaar in België. Hij woont in bij zijn broer S.B. in Lier die reeds veertien jaar als erkend vluchteling in België verblijft en hier gehuwd is, een gezin heeft en geïntegreerd is in de Belgische maatschappij. Verzoekers broer was tevens aanwezig ter terechtzitting. Verder getuigt verzoeker over zijn traject in België, zijn dagelijks leven in België, zijn wil om de Nederlandse taal grondig onder de knie te krijgen zodat hij later via avondonderwijs de opleiding voor automechanici zou kunnen voltooien en deze job opnieuw zou kunnen uitoefenen. Tenslotte getuigt hij over zijn integratie in de Belgische samenleving en zijn vrees om bij terugkeer te zullen worden gevisieerd door de taliban omwille van zijn verwestering en omwille van de langdurige afwezigheid uit Afghanistan van hemzelf en zijn broer.

5.6. Uit het geheel van zijn verklaringen en de voorliggende documenten blijkt aldus dat verzoeker, die oorspronkelijk analfabeet was en opgroeide in een plattelandsomgeving, een hele evolutie heeft afgelegd en zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Hij heeft zich één van de landstalen eigen gemaakt, onderwijs gevolgd en zich actief begeven op de arbeidsmarkt en in de maatschappij. Zo hieruit niet kan blijken dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd zou zijn of omwille van de aard van zijn activiteiten als dusdanig riskeert als verwesterd te worden beschouwd, blijkt wel dat verzoeker op jonge leeftijd uit Afghanistan is vertrokken en zich van bij zijn aankomst in december 2018 actief heeft ingeschakeld in de Belgische samenleving. Verzoekers blootstelling tijdens zijn jaren van jongvolwassenheid, een periode waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, aan een samenleving die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban, kan redelijkerwijze geacht worden een impact te hebben op zijn ontwikkeling als jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt. Er kan daarbij niet worden uitgesloten, dat hij in geval van terugkeer wordt beschouwd als iemand die de huidige religieuze, sociale en morele normen in het buitenland heeft overschreden of aangetast is door de hier heersende cultuur en opvattingen.

5.7. Op basis van de door verzoeker neergelegde documenten en zijn omstandige verklaringen op het CGVS en rekening houdend met zijn ongeletterd profiel acht de Raad het, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt aangevoerd, wel aannemelijk dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Gandomak in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar gold als een bolwerk voor ISKP, een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, en de organisatie is er nog steeds aanwezig (EUAA, *"Afghanistan. Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 190-192), ook al is haar slagkracht over het algemeen recent verminderd door gerichte acties van de taliban. Nangarhar is, samen met de andere noordoostelijke provincie Kunar en Kabul, de provincie waar zowel ACLED als UCDP het hoogste aantal aanvallen door ISKP heeft gedocumenteerd (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 33, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 36). Verder zijn er ook aanvallen van Pakistan tegen TTP doelwitten in de grensregio en confrontaties tussen de taliban en de lokale bevolking in Nangarhar naar aanleiding van het verbod op papaverteelt, gerapporteerd. Voorts zijn ook niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen actief in Nangarhar. De aanwezigheid van ISKP in Nangarhar, en de aanwezigheid van andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen kan in casu eveneens als een risicoverhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers profiel en traject in België is de kans reëel dat verzoeker ook door ISKP als onislamitisch zal gezien worden.

5.8. De Raad benadrukt verder dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd en het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 63-65, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

5.9. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn broer woont die sinds september 2011 in België als vluchteling werd erkend. Zo uit het gegeven dat verzoekers broer internationale bescherming heeft verkregen niet zonder meer automatisch kan worden besloten dat verzoeker zelf ook internationale bescherming behoeft, kan in casu evenwel niet voorbijgegaan worden aan het gegeven dat verzoekers broer sinds 2011 is vertrokken uit het dorp. Gelet op diens activiteiten onder de voormalige Afghaanse regering en diens afwezigheid van ruim veertien jaar alsook de afwezigheid van verzoeker van ruim zes jaar uit Afghanistan, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker indien hij terugkeert naar zijn dorp, op meer dan gewone belangstelling zou kunnen rekenen van de lokale gemeenschap en de taliban die in augustus 2021 de macht heeft gegrepen.

5.10. De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban of de in zijn regio aanwezige strijdige groeperingen zoals ISKP zal komen te staan en dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Daarbij moet ook rekening worden gehouden met het gegeven dat verzoeker drie jaar voor de machtsovername door de taliban uit Afghanistan is vertrokken en dus niet vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen die ondertussen aanzienlijk zijn verstrengd onder het taliban regime.

5.11. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van verzoeker die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wijst op 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

5.12. In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

5.13. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* van mei 2024 (p. 123) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 126).

5.14. Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

5.15. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken en te bespreken.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS